

Sygn. akt VI RCa 50/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Biernat-Kalinowska (spr.)

Sędziowie: SO Jolanta Piórkowska

SR del do SO Katarzyna Zielińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Greifenberg-Krupa

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2019 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **N. G.**

przeciwko **M. G.**

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 18 października 2018 roku

sygn. akt III RC 43/18

I. Apelację oddala.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt VI RCa 50/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 18 października 2018 r. wydanym w sprawie III RC 43/18 zasądził od pozwanego M. G. tytułem podwyższonych alimentów na rzecz N. G. kwotę 600 zł miesięcznie, płatną do jej rąk, do dnia 10 każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności każdej z rat, poczynając od dnia 23 stycznia 2018 r. w miejsce alimentów w kwocie 400 zł miesięcznie zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 10 maja 2016 r. w sprawie III RC 887/15 (punkt I), w pozostałej części powództwo oddalił (punkt II), odstąpił od obciążania stron kosztami sądowymi (punkt III) oraz nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności (punkt IV).

W uzasadnieniu Sąd ten powołując się na treść art. 135 kro i art. 138 kro, iż doszedł do przekonania, że doszło do zmiany stosunków uzasadniającej zwiększenie wysokości świadczenia alimentacyjnego pozwanego względem córki. Sąd zwrócił uwagę, że od czasu ostatniego ustalenia obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem córki

nastąpił wzrost jej potrzeb związanych przede wszystkim z jej naturalnym rozwojem fizycznym, kontynuacją nauki i pogorszeniem się jej stanu zdrowia. Podał, że sytuacja finansowa pozwanego, nawet pomimo chwilowych trudności jest znacznie lepsza niż powódki, gdyż powódka nadal kontynuuje naukę i nie może podjąć zatrudnienia. Nadto wraz z osiągnięciem pełnoletności utraciła wsparcie państwa w swoim utrzymaniu. Pozwany zaś od wielu lat mieszka i pracuje za granicą, gdzie osiąga dochody znacznie wyższe niż w kraju. Podał, że pozwany na utrzymanie kolejnych dzieci przeznacza znacznie wyższe kwoty niż na powódkę co wobec braku uprzywilejowania jednych dzieci osoby zobowiązanej do alimentacji przed innymi również uzasadnia podwyższenie alimentów na rzecz powódki. Sąd podkreślił, że na wysokość obowiązku alimentacyjnego mają również wpływ osobiste starania o wychowanie i utrzymanie dziecka. Wskazał, że pozwany poza uiszczaniem alimentów w żaden sposób nie uczestniczy w życiu córki. Nie ma żadnej wiedzy na temat stanu jej zdrowia, zainteresowań. Tym samym powinien ponosić wyższe koszty jej utrzymania.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w części tj. w punkcie I i IV złożył pozwany zarzucając mu obrazę:

1. art. 227 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, jednostronnej, a przez to błędnej oceny materiału dowodowego oraz brak wszechstronnego rozważenia, polegającej na wadliwym ustaleniu, że:

- posiada dwójkę dzieci z obecną partnerką, podczas, gdy oprócz powódki ma na utrzymaniu jeszcze trójkę dzieci w wieku szkolnym, które są w całości na jego utrzymaniu, co znacznie wpływa na miesięczne koszty utrzymania całej rodziny,
- nie wykazuje zainteresowania powódką, w tym stanem jej zdrowia, jak również nie kontaktuje się z nią, w sytuacji gdy ograniczenie kontaktu, skutkujące jego późniejszym zerwaniem jest decyzją powódki,
- jego sytuacja jest znacznie lepsza niż powódki, a zestawienie jego wydatków i dochodów wskazuje, że sytuacja materialna młodszych dzieci jest nieporównywalnie korzystniejsza niż powódki podczas, gdy jego wszystkie wydatki ponoszone są w walucie obcej i są w granicach uzyskiwanego dochodu, z tego względu jego sytuacja finansowa jest porównywalna do sytuacji powódki,
- pominięcie, że powódka nie podjęła starań w celu uzyskania renty rodzinnej po zmarłej matce, co nie pozostaje bez wpływu na wysokość uzyskiwanego przez nią dochodu,
- po zakończeniu leczenia ma on możliwość podjęcia pracy dodatkowej bądź lepiej płatnej, w sytuacji gdy okoliczność ta nie została w jakikolwiek sposób udowodniona,

2. art. 138 kro poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że doszło do takiej zmiany stosunków, która uzasadniałaby podwyższenie alimentów na rzecz powódki,

3. art. 135 kro poprzez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że aktualne potrzeby powódki oraz jego możliwości zarobkowe i majątkowe uzasadniają podwyższenie kwoty świadczenia alimentacyjnego.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 400 zł oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za obie instancje.

W uzasadnieniu wskazał, że w niniejszej sprawie nie doszło do takiej zmiany stosunków, która uzasadniałaby podwyższenie świadczenia alimentacyjnego na rzecz powódki. Przyznał, że mieszka i pracuje poza granicami kraju przez co ponosi koszty utrzymania w walucie obcej. Nadto jego wszystkie wydatki mieszczą się w granicach uzyskiwanego dochodu stąd nie ma możliwości abyłożyć na powódkę wyższą kwotę. Zwrócił uwagę, że to powódka ograniczyła, a następnie zerwała z nim kontakt. Tym samym nie można go obwiniać, że nie wykazuje zainteresowania nią, zaś wysłanie kartki okolicznościowej z angielską dedykacją „dla wnuczki” było wyrazem niedostatecznej znajomości języka angielskiego, nie zaś wyrazem lekceważącego lub negatywnego stosunku do niej. Wskazał, że aktualnie w I. toczy się egzekucja na mocy której przez okres kolejnych (...) lat ma płacić miesięcznie kwotę 1 200 zł

miesięcznie tytułem zaległości alimentacyjnej przez co utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia doprowadzi do sytuacji, że jego łączne obciążenie z tytułu alimentów przekroczy kwotę 1 800 zł miesięcznie.

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że od czasu ostatniego ustalenia obowiązku alimentacyjnego pozwanego zmianie uległa jej sytuacja zarówno związana z kontynuacją edukacji, jak i stanem zdrowia. Podkreśliła, że pozwany nie wykonywał swojego obowiązku alimentacyjnego względem niej od 2003 r. do 2016 r. tym samym ma obowiązek spłacić zaległości alimentacyjne. Zwróciła uwagę, że starała się o rentę rodzinną po zmarłej matce, jednak ZUS uznał, że nie posiada do niej uprawnień.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w Olsztynie przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe, zaś w uzasadnieniu wyroku przedstawił swoje wnioski, wskazał na dowody, którym dał wiarę wskazując dokładnie powody tych decyzji. Sąd II instancji w pełni podziela ustalenia i ocenę dokonaną przez Sąd I instancji.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Sąd prawidłowo ocenił, iż nastąpiła w sytuacji stron zmiana stosunków, będąca istotną, w rozumieniu przepisu art. 138 kro.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, dlaczego sąd ustalił, że nastąpił wzrost usprawiedliwionych potrzeb powódki.

Przypomnieć tylko w tym miejscu należy, że już sam upływ czasu od wydania ostatniego orzeczenia w przedmiocie alimentów uzasadnia ich podwyższenie. Nadto zarówno wiek powódki, jak i okoliczność, iż zamierza kontynuować naukę na studiach dziennych w innym mieście oraz stan jej zdrowia również wskazują, że zwiększeniu uległ zakres jej usprawiedliwionych potrzeb.

Słusznie też Sąd Rejonowy uznał, że na zakres obowiązku alimentacyjnego zobowiązanego wpływ ma przyczynianie się osobistymi staraniami o wychowanie i utrzymanie dziecka. Pozwany zaś w żaden sposób nie uczestniczy w życiu córki. Cały trud i koszt jej utrzymania ponosi jej babcia B. T.. To ona dba o zapewnienie jej dogodnych warunków rozwoju, dba o stan jej zdrowia i możliwości rozwijania zainteresowań.

Powyższe okoliczności są zaś bezsporne i same przez siebie powodują wzrost usprawiedliwionych potrzeb uprawnionej do alimentacji w porównaniu do okresu, kiedy wydawano zmieniane orzeczenie w przedmiocie wysokości świadczeń alimentacyjnych.

Pozwany skoncentrował się na wykazaniu swojej niekomfortowej sytuacji materialnej podając, że aktualnie w I. toczy się egzekucja na mocy której przez okres kolejnych (...) lat ma płacić miesięcznie kwotę 1 200 zł miesięcznie tytułem zaległości alimentacyjnej przez co nie ma możliwości łożyć na rzecz powódki wyższej kwoty. Wskazać należy, że okoliczność powyższa nie ma znaczenia dla ustalenia wysokości obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem córki. Pozwany bowiem świadomie nie łożył na utrzymanie powódki od (...)r. tym samym ma obowiązek spłacać swoje zaległości alimentacyjne.

W ocenie Sądu Okręgowego pozwany ma możliwości zarobkowe i majątkowe aby łożyć na rzecz córki alimenty w podwyższonej kwocie. Wskazać należy, co słusznie zauważył Sąd Rejonowy pozwany pomimo chwilowych trudności, związanych ze stanem jego zdrowia znajduje się w korzystniejszej sytuacji niż powódka. Podkreślić należy, że pozwany wcześniej uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości 1 620 euro. Aktualnie jak twierdzi utrzymuje się jedynie z zasiłku wynoszącego 245 euro. Podaje przy tym, że jego miesięczne wydatki wynoszą około 8 133,92 zł. Tym samym trudno uznać, iż nie podejmuje się on obecnie żadnych prac skoro jego wydatki znacznie przewyższają dochody. Nadto okoliczność, iż ma na utrzymaniu inne dzieci nie może skutkować automatycznym obniżeniem jego możliwości

finansowych. Wskazać należy, że z obowiązku ich utrzymania nie jest zwolniona ich matka. Nadto brak jest podstaw do uprzywilejowywania jednych dzieci pozwanego przed powódką. Powódka jest córką pozwanego zatem musi on ponosić koszty jej utrzymania. Niewątpliwie pozwany ponosi znaczne koszty utrzymania, jednakże podkreślić należy, że zabezpieczenie potrzeb dziecka powinno być priorytetem w wydatkach rodziców.

Zdaniem Sądu Okręgowego ustalona przez Sąd Rejonowy w Olsztynie wysokość kosztów utrzymania powódki jest standardowa, adekwatna do jej wieku, stanu zdrowia i warunków środowiskowych.

Sąd Odwoławczy nie podzielił zatem stanowiska skarżącego w zakresie kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W konsekwencji po analizie postępowania przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy dokonanej przez przyzmat zarzutów apelacyjnych Sąd Odwoławczy uznał, że wyrok Sądu I instancji jest słuszny i prawidłowy, zaś argumenty apelacji nie zdołały go zdyskredytować, wobec czego na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, nakazując pozwanemu zwrócić powódce kwotę 675 zł tytułem celowego dochodzenia praw i celowej obrony.